

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Philosophia I.II - Cod. Ettenheim-Münster 290

[S.l.], [Anfang 18. Jahrh.]

Articulus secundus

[urn:nbn:de:bsz:31-130078](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130078)

que malum e' anabile, ita orant patando se illud anore
nec posse anari, que implicat amor voluntatis sine notitia
anoris. Fine iudicium illorum ad finem e' spe,
relativum n' positivum.

Articulus secundus.

De Fine et eius divisione.

Queres imo. Quid sit finis?

R. Est id cuius gratia fit, & omnimodo aliq,
A ⁱⁿ quo quiescit agens.

Q. Et. Quotuplex finis?

R. Principae triplex; npe finis cui et ort
idud ad cui bonum volumus. Finis qui est
e' bonum quod volumus. Finis qui est
quo, et e' possessio boni, seu e' visio duorum priorum
finium.

Q. Et. Quomodo dividatur finis Quid?
R. Dividi in ultimum et n' ultimum. Finis ultimus

ille orb, quo adeptus quiescit agens, seu quem in respectu ad alium
 finem. Prior in ultimis ille orb, quem agens respicit ultimus
 ad aliam finem, et sic in hanc finem e quon modum ad finem.

Finis qui ultimus dicitur iterum in ultimam positionem
 et in ultimam necessitate. Prior ille orb in quo ista
 quiescit agens, ut dicitur ex parte se nole idem ultimus
 respicit. Posterior ille orb, in quo agens quidem quiescit
 in hanc positionem, dicitur se nole idem ultimus respicit ad aliam.

Finis ultimus alius simpliciter ultimus, alius ultimus
 secundum quid. Prior ultimus secundum simpliciter
 e bonum ista perfecte satisfaciendum, ut ideo adeptus voluerit
 agens nil amplius possit appetere seu desiderare.

Finis ultimus secundum quid n e bonum ista perfecte satis-
 faciendum.

Finis alius intentus, alius n intentus. Prior ille
 e, quem agens sibi ex parte proponit. Posterior ille,
 qui licet sit finis agens, in hanc ab eo intenditur hanc
 et mere.

Q. 4to. An de agens deliberate, agit propter aliquam finem?

R. Affirmative. Quidquid fit deliberate fit propter se, & propter aliud, seu intenditur ab agente & propter se & propter aliud. Unde de deliberate agere, est adhibere media ad finem intentionem assequendum proportionata, ergo agit propter aliquam finem.

Q. 5to. An de agens agit propter aliquam finem ultimum deliberate?

R. Affirmative. Saltem propter finem ultimum negativum.

Q. 6to. Ex modo dictis potest de agens deliberate agere propter aliquam finem, unde si arguatur

Implicitus est agens propter finem a v. g. hunc finem se ultimum referat. Hoc ipso enim iam est ad finem in medium. Unde non debet processus in infinitum in finibus, ergo agens finit in uno aliquo debite.

Q. 7to. An debet finis creari a reo seu propositus ultimus?

R. *Afflic.* quia fecit, q̄ illas vocavit et gferuat
 q̄runtate oratione agit deliberate, q̄ agit p̄pter
 aliquem finem, qui finis n̄ alius ē q̄ ipse fecit cognoscendus,
 amandus et laudandus à creatura, nil enim quod fecit n̄ est p̄
 ē finis respectu sui agentis, quod sic *P. 12.*

Omnis finis movet agentem ad agendum, id si hūc
 extrinsecum fecit p̄ se eum movere ad agendum, q̄ nil
 extrinsecum fecit p̄ se finis respectu sui, q̄ si agit p̄pter
 finem agit p̄pter se iuxta illud, Univerſa p̄pter se sunt,
 ipsum operatur ē formatur.

P. 12. m. j. Motivum adequatum om̄i actui ad agendum
 divini libere ē sola essentia divina, in qua reperitur
 operantia libere om̄i bonitas repiblis in alio ente, q̄ nil extrinsecum
 p̄ movere eum.

Q. 12. 1. 2. Utrum finis et bonus idem
 sonent?

R. Bon finis ē factus apparetur bonum, n̄ h̄c ē bonus
 ē finis: patet bonum utile, quod n̄ finis ē, id n̄ dicitur
 ad finem.

Respondeo: ut ois finis sit aliqd bonum, saltem apparet, qd finis
nil cognoscimus nisi sit cognoscibile, ita nil amamus, nisi sit amabile,
apparet amabile, nil amabile, nisi quia bonum est, finis
nil cognoscibile est nisi quia verum est.

Q. Status. Quid sit agere foale ppter finem?

R. Est ex cogitare et amore finis feligere media pro portione
ad hanc finem cognoscendo hanc mediorum ad finem proportionem.

Q. Ino. An bruta agant foale ppter finem?

R. An cognoscere perditur est ea, in qua quod videtur, ubi
bruta habent principium intrinsecum cognoscendum de qua alibi.

Q. Ino. An res inanimata ferantur in
finem suam ex appetitu innato illius v. g. an
lapis tendat in centrum terre ex appetitu in-
nato illius?

R. Quid tendat in centrum terre, patet ex perientia, qd
in hac tendentia appellanda sit est cogitatio de amore.

Q. Ino. An ois animus debet aliqd finis
singulis ultimis.

R. Affirmative. Et idem est, ac finis principiorum est quod
hanc modum ad se orientatur, npe est gloria dei; qd duplex est
alia obiectiva, alia foalis. Gloria dei foalis est clara
dei per laudem notitia, gloria vero obiectiva est obiectum hanc
notitia, npe excellentia dei, hanc totum mundum tendat qd
deus est obiectum laudis, qm deo bibunt creaturae reales ipsius

13
intuitu, iuxta eandem, Psalmista. Ceteri enarrant gloriam
Dei. Creatura rationalis cognoscendo, amando, et laudando suam
gloriam suam spalem pronouent.

Q. 2mo. An agens ppriè se intendere duos
fines ultimos totales?

R. Negatiue. Quia ille finis de uelting totalis, ad quem
ceteri omnes referuntur tanquam media ad finem, ipse uero ad nullum
alium: si enim essent duo fines ultimi in omnes referuntur ad unum
et sic neuter esset totalis et simpliciter ultimus.

Q. Ultimo. Quis sit finis ultimus hois?

R. Spe suum bonum, seu ea illud finis, quod adeptus
conquiescere. Sed omnis appetitus hois et exploratio eorum de desiderio
eius. Si enim appetit aliquid adhuc, ergo adhuc aliquid desiderat
augere, ergo nondum possidet id, ad quod aspergenda de desiderio
omni nota hois ordinat: ergo illud est ultimus finis. Unde
videtur ultimus finis et suum bonum hois idem esse.

Finis itaque ultimus hois seu beatitudo obliuio seu
felicitas perfecta quatuor debet habere gradus. Tunc est, ut sit
suum bonum seu sit id, ad quod est tota omnia huiusmodi
ordinant. Zeta. Ut sit exclusio omni mali.

Eta. Ut sit exploratio appetitus hois, ut nil ppriè ulterius aut
uile cognoscere aut uile amare. Eta. Ut sit perpetua et
inabitio, si enim ppriè amare amitti, iam non ppriè sine beatitudine
possideri. Eta. prout notatis.

Propositio ima.
Solutio. Solus Deus est beatitudo obiectiva seu summa
hominis felicitas.

Q. Non beatitudo hōis obiectiva illud bonum, quod hōis
reddidit suam felicitatem, si est solus Deus, ergo solus Deus est beatitudo
obiectiva hōis.

Q. Non beatitudo hōis obiectiva illud bonum, quod hōis
reddidit suam felicitatem, si est solus Deus, ergo solus Deus est beatitudo
obiectiva hōis.

Q. Non beatitudo hōis obiectiva illud bonum, quod hōis
reddidit suam felicitatem, si est solus Deus, ergo solus Deus est beatitudo
obiectiva hōis.

Q. Non beatitudo hōis obiectiva illud bonum, quod hōis
reddidit suam felicitatem, si est solus Deus, ergo solus Deus est beatitudo
obiectiva hōis.

Q. Non beatitudo hōis obiectiva illud bonum, quod hōis
reddidit suam felicitatem, si est solus Deus, ergo solus Deus est beatitudo
obiectiva hōis.

~~Phil. m.~~ Alqui in solo Deo gloriatur de incognita et de amabile^{i 4.}
et quidem perfectissimo modo, ergo etc.

Phil. m. A solo Deo habet de omni ad se intelligibile et
amabile ergo in solo Deo gloriatur de intelligibile et de ama-
bile. antea dicitur patet quia de omni est a Deo ut a causa
sui principio unde quicquid habet, habet a Deo iuxta id
apostoli. Quod habes quod non accepisti.

Phil. s. p. u. Nulquam principium potest dare perfectior
Deo effectui quam ipsum in habet et formaliter et virtualiter
aut eminenter quicquid ergo Deo cognoscibiliter quicquid
amabiliter quod creaturis hoc totum gloriatur in se modo
in finibus perfectior.

Quis itaque queri soletur in quo infinites
perfectior gloriatur videlicet in intelligibilitate, bonitate,
aeritate, pulchritudo, sapientia et his alia perfectio
creaturarum quam in ipso Deo seorsum Deo est beatior
sanctior, unde in comparatione Dei omni creatura
bonitatem pulchritudinem etc. et ceteras perfectio nihil
vere necesse est. iuxta idem. omni creatura tanquam
nichilum ante se.

Si in colligere è quanta est Beatorum felicitas
inventionem tam admirabile seculum.

Ista felicitas intus, et per totam obitum auctum
inquam auctorum sit laetitia fatigium.

Perpetua et iunadipsina tanta bonitas, pulchritudinis
sapientia, potentia, ceterarumque perfectionum admirabile
afficiatur: eadem pulchritudo pro uisa uidebitur
pro noua. Hinc exclamat Sicut Augustinus.

O pulchritudo tam antiqua, tam noua!

Quam suavis sit huiusmodi aduersus et ex hoc gigni
potest: quod quo maior è et in hoc laetitia ualeat
et suauior ut eorum breuius durare uideatur etc.

Soluentur Obiectiones.

Obijciunt imo. Beatitudo obiectiua hominis
è summum hominis bonum, et in solis factus è summum hominis
bonum, ergo in solis factus è beatitudo obiectiua hominis.

Respondeo. Obij. Summum hominis bonum è illud
quo homo summe beatus è, et hoc in solo factus suauiter
beatus est, ergo in solis factus è summum eius bonum.

R. Epse identitatem in cogitando et amando seu post
quam magis cogitum et amorem ipse adhuc aliam habere si
datur adhuc aliquid cognoscibile et amabile, una de in potentia
intellectiva et volitiva identitatis est in eorum obiectum -

Interdubium imo. Inter beatum et beatitudinem
nulla est proportio, et nulla est proportio inter hominem et beatum
quod Deus est beatitudo et beatitudo est hominem.

R. Nego maj. Obj. Inter ens finitum et in finitum
nulla est proportio et hoc est ens finitum, et Deus est ens in
finitum, ergo inter Deum et hominem nulla est proportio.

R. Nego maj. Obj. Ex axioma communi
poterum, finiti ad in finitum nulla proportio, ergo etc.

R. Hoc Axioma non est verum nisi in aliquo sensu, et
in hoc finitum et in finitum, non parum
ordinabile est, et si vere nihil est. falsum vero est in hoc
finiti ad in finitum nulla proportio, id est nulla secundo
quarantia, quae ratio. Quia vero magis de ens
aliquo modo esse est deo, et quod sit vestigium aliquid
divinitatis. Quia autem potentia intellectiva
est intelligibile, et Deus est intelligibilis. Item de
volite.

Articulus 2°. Quarta potentia et obiectum
in efficien nata est proportio. Quarta creata est potentia
finis et quasi est obiectum in finem. ergo inter potentiam creatam
et quasi nata est proportio.

Respondeo ad primum, nam proportio. Quarta est proportio
id est nata quasi inter secundo est. negatio. id est si compar
est tan parum est finem ac si nil est secundo est. quasi
est secundo est est.

Articulus 3°. Proportio potentia ad
obiectum est in proportio in proportio. Quarta est pro
portio in proportio in finem et in finem, ergo est.

Respondeo ad secundo. Est enim sufficiens proportio si potentia
finis est in proportio et voluntas et obiectum in finem est
in proportio et amabile, et potentia creata est in proportio et
voluntas et quasi est in proportio et amabile ergo est.

Obiectum 2°. Beatitudo obiectum est
est ordinata appetit. Quasi est est ordinata appetit,
ergo est est est.

Respondeo ad secundo. Est enim appetit est est

ultimum ordinat. Quoniam ad se. d. hoc non potest ordinari fieri
quia non potest fieri ultimum ad nil aliud ordinari debet.

R. ergo mag. Ordinatur quoniam ad se. id est operatur
sibi et in eo quiescit quod mag. id est refertur quoniam ad
se longam mediam ad assequendum aliam finem negotio
mag. ergo sibi mag. Non potest ordinari fieri ut
quod ordinatur longam mediam ad assequendum aliam
finem con. mag. id est non potest operari se sibi, ob id
eo quiescere negotio mag. et effluere.

Ad primum respondetur sibi, finis ultimus ad nil aliud
debet ordinari, h. e. non debet ulterius ad aliam finem referri
quod mag. non debet operari ut id in quo solo profectus
quiescit finis negotio.

prohibetur imo. Sed quoniam refertur ad
ultimam finem, ergo nulla solutio.

R. Rego subscripta. Pr. Qui quoniam ordinatur
ad se refertur idem ad se ut ad finem cui, quod refertur
idem ad ulteriorem finem.

R. ergo artus. refertur quoniam ad se ut ad finem cui
id est ut ad sibi secundum a seo con. artus. id est ut

ne dicitur ad finem nego amare et sperare.

17.

Quia Deus n' e ordinata appetibilis ut medium,
ut finis ultimus seu ut id à quo solo profecti beari
possunt.

Quotabitur etc. Finis cui magis amatur qm
finis qui, ergo hoc appetatur Deum ut finem ultimum
qui, et se ut finem cui, magis se amat qm Deum:
hoc ad inordinatum e.

Dei ergo amare. Finis cui magis amatur qm finis
qui amore quipresentia qm amare. amore amicitia
nego amare. Ergo se sperare: ergo se magis amat
amore quipresentia ut sperare. amore amicitia
nego sperare.

Amor amicitia illa e quo aliter ppter ipm bonum
optamus: amor vero quipresentia illa uti quo nobis
ipm optamus bonum. Prior longe perfectior est
secundo: Quia hoc beatus se suam via refert
ultimo ad Deum, in quo cognito et amato ultimo
quiescit.

h. d. p. q. u. h. u. m.
h. d. p. q. u. h. u. m.
h. d. p. q. u. h. u. m.
h. d. p. q. u. h. u. m.

Propositiō secunda.

Beatitudo formalis n̄ ē sola
visio, nec solus amor, nec solum
gaudium & complexum ex his tribus.

Beatitudinem formalem spectatē gerere in sola
cogitōe intuitiva dei, quam visivam appetant,
volant Thomista ē multis alijs, quia ex illa nascitur
ex radice sequuntur amor, gaudium quies &c.

Alj ē scilicet reponunt eam in solo amore dei
sancti boni, quia et nobilior ē visio, et eā meri,
Gloria beatitudinis.

Alj solum gaudium p̄ beatitudinem formalem asp̄,
ignorat, quia quies ē in summo bono proposito et
actu.

Videtur hoc esse quæstio de noīe, oīs a
falsis, tunc id est actus, visivam spe amorem et
gaudium, acquirit et alijs pp̄it dei p̄fecte beatus,
Sicut patet Un visivam tunc alijs & visivam
appetant beatitudinem spectant, amorem v. et gaudium

beatitudinem integram: alij contra iustitiam volunt
in illa iudicium fieri quia hoc non est beatus.

Si in conclusionem nostram non ut oia certam, sed ut pro,
habentur proponimus, ita ut integram sit quilibet aliter
sentire nobis non e pugnabitur.

Probationem primam deprimimus ex libro S. Augusti.
De moribus ecclesie c. 31o: ubi sic habet. Beatus
ille qui dicit non potest qui non habet quod amat, neque
qui habet quod amat si noxium sit: neque qui
habet quod non amat nisi optimum sit.
addi potest neque qui amat sine gaudio.

Si in potest una pars propositis per solam iustitiam non
anathema sanctorum bonum ergo per solam iustitiam hoc non fit
peccatum. ^{imo} antea patet. Quia iustitia non est amor.

Obj. 2a. Ex S. Augustino. Qui iustus
beatus est qui habet quod non amat, nisi optimum sit
ergo licet quod per iustitiam propideat quoniam, cum hoc
per solam iustitiam non amat quoniam iuxta Augustinum
non debet dici Beatus.

Quies. Non debet dici beatus integritate
con. epist. nego.

Ri. Hanc debentem n. e. in S. Augustino, d. ex cogitatione
ab adversario ut beatus Augustini dicitur.

Probatur secundo.

Si sola ratio est beatus epist. nomine quia
nobilitas operatio est quia ex ea hanc in radice
sequitur amor, d. neutra ratio valet. n. in q. licet
dicitur hinc sit nobilitas pars in hinc n. in sola hanc
hoc d. e. op. Non 2da. q. gratia fuit
sacrificans finalis ad ius ad ratio an amorem est
et in n. d. ideo est beatus epist.

Probatur secunda pars
propositionis.

Beatus focalis includit possessionem dei, d.
solus amor n. includit d. supponit possessionem dei
possessionem: q. solus amor n. est beatus focalis.

Bl. m. Amor beatorum erga deum, est amor

fruitivus, d' amor fruitivus supponit possessionem rei
ancto, non n' fruimur re absente. ergo est.

¶ 2^a. Tertia pars propria.

Gaudium supponit et possessionem et fructivum obedi
ergo p se solus n' e' beatus formalis. actus patet.

¶ 3^a. consequa. Beatus formalis in sua idea in
suis possessionem et amorem suum boni, d' gaudium
n' includit p se solus est.

Probatur ista pars.

Ex secunda & Augustini supra citato et
secunde communis ratio a beato in de, nisi possidet
suum bonum et possidendo amens et amando
delectatur: atq; ad hoc requiritur duplex operatio n' requisio
amor et gaudium, ergo in his tribus posita e'
beatus formalis homo.

¶ 4^a et dicitur homo p solam rationem dei in se ipse
beatus integraliter et p amorem et gaudium.
¶ 5^a Exim' emo. Ep'us quartiano de noie. si n'

qui sanam in bonam aude possidet, h. e. in amor
et gaudio, dicitur per beatos, beatitudo consistit in sola
visio, et hoc videtur in pag. nova ferri communi
verum in divinis beatum nisi amant am et bonum
quod possidet eorum fructus.

Et in avari quoniam in divitiarum canalibus possidet
ideam, et in hoc in hoc, quia divitiis suis non
fructus.

R. 2do. Quo iure sola visio ab adversariis
apparet, beatitudo ipsa, eodem appellanda vel gratia
finalis. Gratia finalis non est beatitudo facta per
nec sola visio.

Gratia finalis dicitur ad visioem et a gratia
finali omni visio fit ex visio amor et ex amore
gaudium.

Et illud gratia finalis non est possessio boni
boni, sed visio.
R. etiam dicitur adversariorum, non est possessio
finalis con. non est possessio radicalis nego.

Et in radice cum operatione beati-
Ex his colligitur potest sententiam circa beatitudinem
focalem pendere a deficiis eius, quod quod varie a varijs
modis, varijs quoque generis sententias.

Solentur Obiectiones.

Obijciunt imo. Beatitude focalis est possessio dei, et
sola visio est possessio dei, quod sola possessio est beatitudo
focalis.

Respondeo magis. Est possessio dei perfecta et completa
quod magis. imperfecta et incompleta ut magis.

Respondeo magis. Sola visio est possessio dei perfecta et com-
pleta magis. imperfecta et incompleta et quare imo
per possessorem perfectam com. magis. et nego equam.

Obijciunt Beatitude focalis est quod possessio dei, et non gaudium
magis. Sed talis ut excedat ad beatitudinem cum inferiorum
langore argorem et sollicitudinem sui am in illud
in solam dei visionem et in rationem fructuum suorum
visio gaudis conditam.

Respondetur imo. Quod illa sequitur ad

beatitude foalen n̄ ḡbituit beatt̄nem foalen, d̄
amor et gaudium illa ḡlegit ad beatt̄nem foalen.
ergo illa n̄ ḡbituit.

De ḡlego maj. Quod ḡlegit ad beatt̄nem foalen
p̄fecta et completa iam n̄ ḡbituit con. maj.
imperfecta et incompleta illa nego maj. sic d̄ d̄ d̄
maj. nego ḡlego.

Amor et gaudium ḡlegit ad visionem iustitiae,
licet, d̄ haec visio n̄ ē beatt̄do foali p̄fecta con. p̄,
lecta et adaequata: quippe quae quicquid n̄ cum
summa miseria, siquid d̄ potentia dei absoluta
fieri potest, ut quod videtur deum sine amore et
gaudio subtrahendo illi n̄ se quorsum ad amorem.
Iste ludi miserrimus est quod videtur ab eodem p̄fecto
amabile, quod t̄, amare n̄ p̄ se sibi n̄ p̄mitteret.
~~an non p̄ se in d̄ d̄~~

Inhabis d̄cto. Qui possidet suum
bonum suum beatus ē, d̄ h̄o p̄ visionem dei
possidet suum bonum, ergo suum beatus est.

R. Subgo maj. qui possidet sanum bonum possidet
pfecta completa et beatissima quod maj. possidet
ita inchoata negot maj. si distincta negot maj. nego
quam. solutio iam supra explicata est.

Obijerit **Z**do. Virio dei e in populis
ergo nequidem e pars eplis beatissis.

R. Rego actus **Q**do. Actus quo videtur quod
est in finibus, et in populis e actus creatus in
finibus, ergo est.

R. Rego maj. **Q**do. Obiectum illius actus
e in finibus, ergo est actus ipse in finibus e.

R. Rego effam. **Q**do. Actus quo attingit scilicet
quo cognoscit obitum in finibus vel e proportionalium
sali obitum, ergo ibi obitum e in finibus, ibi
quoque actus e in finibus.

R. Rego effam. Proportio et actus et obitum
in quibus est in eo, ut actus sit in et ordinis et
nata ad obitum, si u ne quod cognoscere obitum
creata, si quod san parum cogis quod obitum

creatio proportionalis est quia cogitatio creata obiecto
in finito: et hoc proportio consistit in eo quod
obiectum sit intellectibile, actus vero intellectus.

Argumentis imo. Quia actus quo
altingitur deus per se solum aequivalens in finitibus
alijs cogitibus creatis circa obiecta creata, et crea-
turae, ergo est in finitibus.

Di. Ratio contraria. Quia ad hoc veri firmandum
sufficit ut sit superioris ordinis, iuxta illud,
in finem supremi maius est supremo in finitibus
in finitibus.

Di. licet. Angelus sit ens finitum, per se solum
aequivalens, id est nobilius est in finitibus alijs
entibus naturalibus, in finitibus nam angelicis.

Argumentis 2do. O tanto perfectior est
cogitatio, tanto perfectior est obiectum, et deus est obiectum
in finitibus perfectum, ergo cogitatio dei in finitibus est in finitibus
perfecta.

Ri. Nego maj. Sequitur a qualitate cogitans
in abstractivam sui e inferite pfectam, quod
falsissimum e.

Rog. maj. Perfectio cogitans crescit proportionaliter
ad pfectam obedi, ergo si obedi e inferite per,
factam, cogit quoq e inferite pfecta.

Ri. Ergo artus. pfectio cogitans crescit proportionaliter
ad pfectam obedi proportione aequalitatis nego artus.
alia proportione quod artus. et nego effen.

Saltem? pfectio cogitans crescit proportionaliter
ad pfectioem obedi, proportione aequalitatis, h. e. ut sit
facta ordinabilis, quanta e obedi eius: crescit h
aliqua proportione v. g. ordinis, ita ut facta obedi
e ordinis superioris, ita et cogit inferitiam eius:
Hoc minus ordinis excedat supra aet alios cogitans
inferioris ordinis.

Obijerit etio. Sicut n pt videri in,

videtur, qui comprehendat, id est Deus non potest comprehendere
creatura, ergo nec videtur in se videtur.

Ri Logo maj. Ob. Deus est ens simplicissimum
ergo non potest videtur in se videtur, qui comprehendat.

Ri Logo maj. Ob. Ens simplicissimum
potest videtur, qui comprehendat, totum, ergo qui
comprehendat.

Ri Logo maj. Ob. Obiectum videtur totum
est obiectum comprehendit, id est ex seipsis obiectum simplicissimum
essentiam non potest videtur qui comprehendat totum, ergo
qui comprehendat.

Ri Logo maj. Ob. Comprehendi est illi videtur
ut nil lateat videtur, id est quod videtur totum,
nil eius lateat videtur, ergo quod videtur totum
comprehendit.

Ri Logo maj. Ob. Non potest igitur dici
quod sit, obiectum comprehendere.
Ri Logo maj. et deo, ut obiectum cognoscere cogit.

qua p se sola equivalet visus ois cogitibus qbus
eand obtem cognosci pt. talem solus deus hbt, quia solus
hbt in finem.

¶ Secundus. quando nil latet videtur, videtur
id de quod videre pt, & hoc e comprehendere.
¶ Terminus qz. Videtur id de, quod videre pt.
et videtur illud ei modo quo videtur pt ^{con} neg neg.
et n videtur se neg neg. sic dicitur neg. n. neg.

¶ Quod comprehendere n e videre quid videtur pt, &
e illud videtur ei modo quo videtur pt. h. e visione
equivalente ei visione possibili. sic se videtur solus
deus.

¶ In collige diversitatem visionum beatorum
n pertinet in eo quod unus beatus videtur aliquid
quod n videtur alter in deo, & quod unus perfectior
dicitur videtur, id e p a quod alter minus effete
minusq dicitur videtur.

¶ Obiectis qto. Secus n pt possideri ab

Thomae in hac
qtra thesibus de
Bealdone obitice

hinc de beato soluta est esse positum.
R: Ergo neg. Non potest positum possessione iuris
et morali con. neg. in actuali nego con. sic
dicitur neg. nego con.

Posse iuris consistit in iure et dominio,
nem possessione alienandi, donandi et. pro libito
habeat ius non habet beatus in quam ut patet.

Posse actualis est clara visus obedi habet sicut
beati.

Quid. Videtur curam non est ideal positum
ergo ne videtur quam est iura positum.

R: Ergo con. Non est positum ut possit et curam
quod con. non est positum actualiter ita ut si illius
visus percipiant et fames bono ois fructus qui per
sepe et nego con. con.

Enim vero statim abque fons videtur in habere fames
in idem amore et fides fames gaudis afficit.

Pro positum hanc de beato formalis non est
S. Augustini doctrina pro beato con.

simul eisdem s. d. uel horis uel eum. laudare,
si uis, inquit, et beatus, eto immaculatus; idcirco,
hoc uero panni uelent, sine quo n. pueniunt ad illud
quod eis uolant. form. imo. in psalm. 138.

¶ 2. Similes 3. huius De Beatitudine Naturali, scilicet status puro natura.

imo. Quomodo status puro natura intelligitur
ide, in quo hos pbr pfectiones speciales, et dona quaedam
conaturalia ueliam habuisse pfectionem super,
naturalen. h. e. nate sua indubitam.

¶ 1. clausi status puro nate nungam exhibit
nec anquam exhibiturus e. Hoc n. etatem atque
creatus e. gratia sanctitate seu iustitie originali
cum alijs spiritibus sancti donis supernaturalibus donatus
fuit.

3. huius. Licet status nate puro nungam exhibit
p. huius in existore, ad conuolat de finitione